

Luxembourg, 16. november 2018

PRESSEMELDING 08/2018

Dom i sak E-8/17 *Henrik Kristoffersen mot Norges Skiforbund*

ET NASJONALT IDRETTSFORBUNDS ORDNING MED FORHÅNSKONTROLL OG SAMTYKKE FOR INDIVIDUELLE SPONSORAVTALER KAN UTGJØRE EN RESTRIKSJON PÅ EN IDRETTSUTØVERS TJENESTEFRIHET

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Oslo tingrett i en sak om tolkningen av EØS-avtalen artikkel 36 og europaparlaments- og rådskonklusjon 2006/123/EF av 12. desember 2006 om tjenester i det indre marked («tjenestedirektivet»)

Henrik Kristoffersen, et medlem av det norske alpinlandslag, ønsket å inngå en individuell sponsoravtale med Red Bull vedrørende hjelm og hodeplagg brukt i renn organisert av Norges Skiforbund («NSF») og Det internasjonale skiforbund. NSF nektet imidlertid Kristoffersen tillatelse til å inngå avtalen siden NSF hadde besluttet å inkludere reklame på hjelm og hodeplagg i avtalen med sin hovedsponsor. Kristoffersen brakte dette avslag inn for Oslo tingrett.

Tingretten forela EFTA-domstolen seks spørsmål, som i hovedsak angikk to forhold. Det første var om regler om forhåndskontroll og samtykke for individuelle sponsoravtaler om kommersielle merker på landslagets utstyr, slik som reglene i NSF's fellesreglement eller anvendelsen av dem, utgjør en restriksjon etter EØS-avtalen artikkel 36 eller tjenestedirektivet. Det andre forhold var om en restriksjon på en idrettsutøvers rett til å inngå sponsoravtaler kunne rettferdiggjøres.

EFTA-domstolen kom til at ordningen måtte vurderes etter EØS-avtalen artikkel 36 om tjenestefriheten. Det rettslige kriterium for vurderingen av om et nasjonalt idrettsforbunds ordning med forhåndskontroll og samtykke for individuelle sponsoravtaler utgjør en restriksjon etter EØS-avtalen artikkel 36, er om ordningen gjør utøvelsen av en idrettsutøvers adgang til å yte en markedsføringstjeneste mindre attraktiv. Dersom en slik ordning utgjør en restriksjon, vil det samme gjelde for et konkret avslag på en søknad om å inngå en individuell sponsoravtale etter denne ordning.

Domstolen kom videre til at en ordning med forhåndskontroll og samtykke for individuelle sponsoravtaler – og et konkret avslag etter ordningen – vil være tillatt forutsatt at ordningen og avslaget søker å oppnå et legitimt mål som er begrunnet i tvingende allmenne hensyn, er egnet til å nå dette mål og ikke går lenger enn det som er nødvendig for å nå det. I denne vurdering kan ikke ordningen og det konkrete avslag sees isolert, men må vurderes i lys av utøvernes eller utøverens samlede muligheter til å drive individuell markedsaktivitet. En konkret beslutning som tas etter et nasjonalt idrettsforbunds ordning med forhåndskontroll og samtykke for en individuell sponsoravtale, må bygge på en rimelig avveining av forbundets og den berørte utøvers interesser. Beslutningen må begrunnes og meddeles utøveren innen rimelig tid. Videre må beslutningen kunne gjøres til gjenstand for overprøving av et organ som er uavhengig av forbundet (for eksempel en domstol). Forutsatt at disse prosessuelle garantier foreligger, kan idrettsforbundet utøve skjønn i vurderingen av søknader om godkjenning av individuelle sponsoravtaler. Konsekvensene av at disse krav ikke overholdes, er det opp til den nasjonale domstol å vurdere, forutsatt at prinsippene om ekvivalens og effektivitet overholdes.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.int.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.